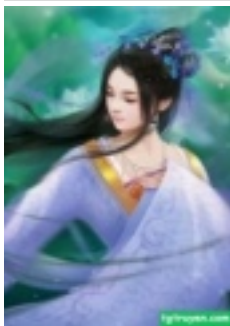

Ấn Ngọc Uyên Ương

Contents

Ấn Ngọc Uyên Ương	1
1. Chương 1 : Tìm Thấy Chàng	1
2. Chương 2 : Sống Cùng Nhau	2
3. Chương 3 : Mang Thai	3
4. Chương 4 : Quà Của Đôi Ta	4
5. Chương 5 : Sợ Nghe Tin Dữ	5
6. Chương 6 : Lo Lắng	6
7. Chương 7 : Chờ Chàng Về	8
8. Chương 8 : Đừng Bỏ Thiếp	9
9. Chương 9 : Vì Chàng 1000 Năm Tu Luyện Có Đáng Là Gì ?	10
10. Chương 10 : 10 Năm Trùng Phùng . (full)	11

Ấn Ngọc Uyên Ương

Giới thiệu

Một trăm năm tìm kiếm một mối nhân duyên trời ban , khi gặp được chàng tôi lại ở trong thân xác c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-ngoc-uyen-uong>

1. Chương 1 : Tìm Thấy Chàng .

Ở đây rừng núi hoang vu , chỉ có một căn nhà tranh nhỏ ở giữa rừng , trước sân nhà có một chàng trai đang tập võ , xung quanh chàng tỏa ra ánh hào quang màu hồng , nhìn là tôi nhận ra ngay chàng là người mà tôi cần tìm .

Tôi bay xuống đậu trên hàng rào nhà chàng , tôi chớp mắt nhìn chàng , một thanh niên tuấn tú điển trai , ánh mắt sáng lấp lánh như thủy tinh , tôi nhìn chàng rồi nói :

- Chàng ơi !

Chàng nhìn xung quanh rồi nói :

- Ai đó ?

Tôi nói :

- Thiếp ở đây , ngay trên hàng rào nhà chàng .

Chàng nhìn tôi chăm chăm , hình như chàng có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy một con chim uyên ương trống nói chuyện với giọng nữ nhi .

Tôi bay xuống đậu dưới sân rồi nói :

- Chàng có thể nói là chàng yêu thiếp không ?

Chàng im lặng , một lát sau chàng nói :

- Xin lỗi ... ta không thể .

Tôi cúi đầu nói :

- Xin hãy giúp thiếp , với chàng một câu nói đâu có mất mát gì ?

Chàng do dự rồi nói :

- Ta phải nói thế nào .

Tôi khẽ đáp :

- Tên thiếp là Lê Quỳnh Vũ Vũ , xin chàng hãy nói là chàng yêu thiếp đi .

Chàng nhìn tôi chăm chăm rồi nói :

- Ta yêu nàng Lê Quỳnh Vũ Vũ .

Vừa dứt câu thì một làn khói tỏa ra quanh tôi , lời nguyện được xóa bỏ , tôi lộng lẫy trong bộ xiêm y tím nhạt , làn da trắng hồng , đôi mắt xanh biếc sáng ngời , mái tóc đen nhánh như mùng .

Tôi khẽ đưa mắt nhìn chàng và nói :

- Cảm ơn chàng , từ giờ thiếp sẽ trở thành vợ của chàng .

Chàng ngã ngửa ra sau , chàng ngạc nhiên đến ngất đi , tôi dìu chàng vào nhà , đặt chàng lên giường nhìn chàng chăm chăm rồi nói nhỏ :

- Có nên nói cho chàng ấy sự thật không nhỉ ?

2. Chương 2 : Sống Cùng Nhau .

Khi chàng tỉnh dậy tôi khẽ lên tiếng :

- Chàng đừng sợ , hãy nghe thiếp giải thích .

Chàng thụt lùi áp mình vào vách tường , chàng có vẻ sợ sệt .

Tôi bắt đầu kể cho chàng nghe sự thật :

- Thiếp là nữ thần tình yêu trên thiên giới , trong một phút sơ suất thiếp đã đánh rơi ấn ngọc xuống trần gian , thiếp phải tìm ấn ngọc và đưa nó về thiên đình , nếu không nhân gian sẽ gặp đại họa , xin chàng giúp thiếp .

Chàng tròn xoe mắt nhìn tôi rồi nói :

- Nếu giúp được tôi sẽ giúp , nhưng tôi là người phạm trần thì giúp cô được gì chứ .

Tôi thẳng thắn nói :

- Xin chàng hãy lấy thiếp .

Chàng lúng túng xua tay nói :

- Chuyện đó e là không được , chuyện gì đó của cô và chuyện này đâu có liên quan chứ .

Tôi nói :

- Có liên quan đấy , vì chàng là người đang giữ ấn ngọc , để ấn ngọc trở về thì hai chúng ta phải yêu thương nhau và sống cùng nhau cho đến khi chàng 100 tuổi , chàng hiểu điều thiếp nói chứ .

Chàng thở dài nhìn tôi rồi nói :

- Tôi không hề già đi là nhờ mang trong mình ấn ngọc à .

Tôi gật đầu :

- Ủh , vậy chàng cho thiếp làm vợ chàng nhé .

Chàng chẳng nói chẳng rằng mà chỉ gật đầu .

Từ bây giờ chúng tôi sống cùng nhau , tuy ngủ chung giường nhưng chàng vẫn giữ khoảng cách , chàng không hề chạm vào tôi , hình như chàng vẫn ngại ngùng như lần đầu gặp mặt .

Hai chúng tôi chỉ quanh quẩn trong nhà và ngoài sân , ngày nào chúng tôi cũng nói chuyện với nhau và không biết từ lúc nào mà tình yêu của cả hai chớm nở , tình cảm của chúng tôi trở nên khấn khít hơn . Cũng vì thế mà vầng hào quang xung quanh chàng trở nên sáng hơn , điều đó chứng tỏ chàng yêu tôi thật lòng .

3. Chương 3 : Mang Thai .

Một ngày nọ chàng cười và hỏi tôi rằng :

- Vũ Vũ , nàng có thích khi ta tặng nàng một món quà không.

Tôi nói :

- Chàng nói gì thiếp không hiểu ?

Chàng nhìn tôi rồi nói :

- Nàng thích gì nào , ta sẽ mua tặng nàng .

Chỉ có chàng là người hiểu tôi nhất , tôi không đòi hỏi những gì cao sang quý giá , tôi chỉ cần một thứ đơn giản bình thường .

Tôi nhìn chàng rồi nói :

- Vỹ Nại , chàng tặng thiếp một cây trầm cài tóc nhé .

Chàng tặng tôi một nụ hôn lên trán rồi nói :

- Ừm , ta đi rồi sẽ về ngay .

Chàng đi xuống núi để mua gạo , chàng vừa đi thì Trúc Ly Nương hiện ra trước mắt tôi .

Trúc Ly Nương là thánh mẫu ở núi Luân Hồi , là nơi tiếp nhận những linh hồn lương thiện đã chết .

Tôi nhìn Trúc Ly Nương rồi nói :

- Sao thánh mẫu lại ở đây .

Trúc Ly Nương nói :

- Ta đến thăm thánh nữ , hình như hai người sống rất tốt , thánh nữ còn mang thai nữa chứ .

Tôi như chết lặng , việc tôi mang thai tôi chỉ vừa mới biết , tôi chưa nói cho Vỹ Nại biết mà thánh mẫu đã biết rồi .

Phút chốc tôi giật mình , tôi quên mất là thánh mẫu có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác , tôi cúi đầu nói :

- Tôi muốn sinh con cho chàng .

Trúc Ly Nương :

- Chuyện này không thể được , tuy hai người đã là vợ chồng nhưng thánh nữ là tiên , người và tiên không thể có con được .

Tôi quỳ xuống rồi nói :

- Xin thánh mẫu hãy xem như chưa biết chuyện này , tôi cầu xin người giúp cho .

Tôi rơi nước mắt , toàn thân tôi đang run sợ , tôi sợ Ngọc hoàng biết chuyện sẽ nổi giận trách phạt chúng tôi , tôi lo lắng cho Vỹ Nại , tôi sợ tôi sẽ mang họa đến cho chàng .

Trúc Ly Nương :

- Ta biết rồi , cứ cho là ta chưa đến đây đi .

Nói xong Trúc Ly Nương bay đi .

Tôi ngẩn đầu nhìn theo rồi nói :

- Cảm ơn thánh mẫu .

Tôi thở phào , cảm giác nhẹ nhõm hơn .

4. Chương 4 : Quà Của Đôi Ta .

Chiều hôm đó chàng trở về , tôi nấu cơm rồi cùng chàng ăn , chàng tặng tôi một cây trâm rất đẹp , cây trâm có đính một đôi uyên ương nhỏ bằng bạc .

Chàng cài lên tóc tôi rồi nói :

- Đẹp lắm , rất hợp với nàng .

Tôi mỉm cười nhìn chàng rồi nói :

- Cảm ơn chàng , thiệp cũng có một món quà tặng chàng .

Tôi lấy từ trong người ra một tấm vải , được bọc trong tấm vải đó là một miếng ngọc bội uyên ương tự tay tôi làm .

Chàng cầm lấy miếng ngọc rồi nói :

- Cái này là ... chẳng phải em nào nàng cũng tết cái này sao , nàng làm để tặng ta ư .

Tôi nắm lấy tay chàng rồi đặt nhẹ lên bụng của tôi , tôi nhỏ nhẹ nói :

- Cái này là quà của đôi ta , ở đây ... ở đây thiệp đang mang cốt nhục của chàng .

Chàng ngỡ ngàng nhìn tôi , nước mắt chàng chảy dài xuống , chàng khụy xuống ôm lấy tôi rồi nói :

- Ta vui lắm ... ta vừa vui vừa sợ ... ta sợ nàng phạm phải thiên quy ... nàng hãy ...

Tôi ngắt lời chàng :

- Đừng bảo thiếp bỏ đi đứa con này , thiếp yêu chàng ... vì thế thiếp phải sinh đứa con này ra ... dù có bị rơi xuống 18 tầng địa ngục ... thiếp vẫn muốn sinh con cho chàng .

Nước mắt cứ tuôn chảy trên mặt tôi , tôi ôm lấy chàng rồi khóc .

Chàng siết chặt tôi trong vòng tay , tôi biết chàng lo cho tôi nhưng tôi rất muốn sinh cho chàng một đứa con .

Sau đó chàng nhìn tôi rồi nói :

- Nàng sinh con cho ta nhé , ta sẽ dùng mạng sống này bảo vệ nàng và con , có chết ta cũng sẽ bảo vệ hai mẹ con nàng .

Tôi gạt đầu nức nở khóc :

- Vâng .

Chàng ôm chặt tôi vào lòng , có câu nói này của chàng là tôi cảm thấy hạnh phúc rồi , dù biết là không thể làm gì để bảo vệ chúng tôi khi chàng chỉ là một người phàm trần nhưng chàng vẫn muốn hy sinh tính mạng để bảo vệ tôi và con , tôi nhất định cũng sẽ bảo vệ chàng .

Tám tháng sau tôi sinh cho chàng một đứa con trai , chàng bồng con trên tay rồi nhìn tôi , chàng hôn lên trán tôi rồi nói :

- Thật vất vả cho nàng .

Tôi mỉm cười nhìn chàng , tôi mong sao thời gian ngưng lại ngay lúc này để gia đình ba người chúng tôi mãi mãi hạnh phúc bên nhau .

5. Chương 5 : Sợ Nghe Tin Dữ .

Nhưng thời gian cứ thắm thoát trôi , con trai tôi cũng được 18 tuổi , nhưng điều kì lạ là con trai tôi vẫn không lớn được , tuy nó đã 18 tuổi nhưng vẫn ở trong thân thể của một đứa bé 10 tuổi .

Hằng ngày tôi đều nhìn cả hai tập võ , gia đình chúng tôi sống rất hạnh phúc , đều yêu thương lẫn nhau , ánh hào quang quanh Võ Nại đã đổ rực đến cực điểm , điều đó cũng là một điềm báo xấu .

Tôi rơi nước mắt , điều tôi không mong chờ cũng sắp đến , nước mắt tôi cứ tuôn không ngừng .

Võ Nại chạy đến bên tôi hốt hải nói :

- Nàng sao thế , nàng đau ở đâu hả ?

Chàng vừa nói vừa nhìn khắp người tôi , tôi lắc đầu nói :

- Thiếp không sao , chỉ là bụi bay vào mắt thiếp thôi .

Tôi đứng dậy chạy vào nhà .

Tôi ôm miệng thút thít , sau đó một vòng tay ôm lấy tôi , tôi biết ngay người đó là Võ Nại , tôi bấu chặt áo chàng rồi khóc nức nở .

Chàng không nói lời nào , chàng cứ ôm tôi như thế cho đến khi tôi bình tâm trở lại .

Ngoài sân có tiếng con trai của tôi :

- Cha ơi , mẹ ơi con đói bụng rồi .

Tôi nói :

- Đi ăn cơm thôi chàng , con đang gọi kìa .

Chàng dùng tay áo lau nước mắt cho tôi rồi nói :

- Ừh .

Cứ thế chúng tôi ra ngoài mà chẳng nói gì hơn .

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 18 của con trai tôi , tôi làm rất nhiều món ăn để chúc mừng sinh nhật Võ Lạc , gia đình chúng tôi xum vầy bên nhau , không khí thật ấm cúng dễ chịu .

Tôi cố kiềm nén cảm xúc để không bật khóc , nụ cười của tôi trở nên ngượng ngạo , tôi dọn chén bát rồi bước vô phòng .

Võ Nại hình như có điều gì đó muốn hỏi tôi , nhưng chàng gọi tên tôi rồi khưng lại , cả đêm tôi chằn trọc không ngủ được , tôi quay sang nhìn Võ Lạc , chàng đã ngủ , tôi sợ làm chàng và Võ Lạc thức giấc nên đã đi rất nhẹ nhàng ra ngoài sân .

Tôi rất muốn nói cho chàng biết nhưng sao lời nói cứ nghẹn lại trong cổ họng , hai hàng nước mắt cứ chảy dài trên mặt tôi , tôi cúi đầu nói :

- Xin đừng ... đưa chàng ấy đi ... hu hu hu ...

Đột nhiên một vòng tay ôm lấy tôi từ phía sau , mùi hương quen thuộc này là Võ Nại , chàng hỏi tôi :

- Nàng hãy nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì đi .

Tôi nín chặt tay áo chàng rồi khóc , chàng xoay người tôi lại rồi nói :

- Nhìn ta này .

Tôi nhìn chàng với đôi mắt đăm lệ , tôi ức ử nói :

- Thiếp ... thiếp ... không muốn chàng chết ... thiếp không muốn ... hu hu ...

Chàng dùng tay lau đi những giọt nước mắt đang chảy dài trên mặt tôi , chàng khẽ nói :

- Thời gian của ta không còn nhiều nữa ... hay cho ta có những giây phút hạnh phúc bên nàng và con trong những ngày còn lại nhé .

Tại sao chàng lại nói như thế , chàng thật sự xem cái chết nhẹ tựa lông hồng sao , tôi bầu chặt áo của chàng , nước mắt cứ rơi lã chã , tôi ấp úng :

- Nhưng ... nhưng ... thiếp không muốn ... mất chàng ... hu hu hu ...

Chàng ôm tôi vào lòng rồi nói :

- Ta ... ta cũng không muốn ... ta không muốn xa nàng và con ... nhưng ta không thể chống lại ý trời ... ta xin lỗi ...

Nước mắt chàng rơi xuống thấm vào lưng tôi , tôi ôm chàng khóc ức ử .

6. Chương 6 : Lo Lắng .

Trời sáng , tôi mở mắt ra , hình như hôm qua tôi đã ngủ thiếp đi trong vòng tay của Võ Nại , tôi định ngồi dậy thì một bàn tay vòng qua người tôi , tôi nghiêng đầu qua nhìn , ai đó đang ôm tôi mà không phải Võ Nại .

Tôi hốt hoảng la lên :

- Á ...

Vỹ Nại chạy vàng nói :

- Vũ Vũ , nàng sao thế .

Tôi cứng đờ không ngồi dậy được , rồi người ôm tôi bị Vỹ Nại kéo ra đấm một cái ngang mặt . Vỹ Nại ôm lấy tôi rồi nói :

- Vũ Vũ , nàng không sao chứ .

Tôi đáp :

- Thiếp không sao .

Vỹ Nại buông tôi ra đi đến túm lấy áo của người ôm tôi lay lay rồi nói lớn :

- Cậu là ai , vào nhà tôi làm gì hả ?

Người đó từ từ mở mắt ra rồi nói :

- Cha , làm gì mà hét to thế , con còn ngủ mà .

Nói xong anh ta xoa nhẹ má ngáp một cái .

Tôi và Vỹ Nại sững sờ , tôi nhìn anh ta rồi nói :

- Vỹ Lạc , là con phải không ?

Anh ta đi đến chỗ tôi rồi nói :

- Mẹ , Vỹ Lạc lớn rồi nè .

Vừa nói anh ta vừa ôm chầm lấy tôi , tự nhiên chúng tôi bị tách ra , tôi nhìn Vỹ Nại , mặt mày chàng hằm hằm cứ như sắp bốc hỏa , chàng nhấp môi nói :

- Giải thích chuyện này coi .

Tôi nhìn qua Vỹ Lạc , Vỹ Lạc gãi đầu nói :

- Con cũng không biết , cha vừa tỉnh dậy đi ra ngoài thì con cũng dậy theo , con ngồi dậy thì tự nhiên quần áo con rách , người con đang lớn dần lên , sẵn đó con mượn áo của cha mặc luôn .

Tôi nói :

- Vỹ Lạc , con ngủ thêm đi .

Tôi kéo Vỹ Nại đi ra ngoài rồi nói :

- Chàng không thấy lạ sao , làm sao chỉ qua một đêm mà Vỹ Lạc lớn thế được .

Chàng suy nghĩ rồi nói :

- Lạ nhỉ .

Trúc Ly nương nói :

- Chẳng có gì lạ cả , là ta giúp con trai của hai người đấy .

Tôi và Vỹ Nại nhìn xung quanh , Trúc Ly Nương hiện thân ra và nói :

- Bây giờ con trai của hai người sẽ sống trong thân thể của một thanh niên 18 tuổi , nó sẽ không già đi vì nó thừa hưởng linh khí tiên từ thánh nữ và ấn ngọc .

Bây giờ thì tôi mới hiểu , Vỹ Nại lên tiếng hỏi :

- Vũ Vũ , đây là ai thế .

Tôi chưa kịp trả lời thì Trúc Ly Nương lên tiếng :

- Ta là Trúc Ly Nương , thánh mẫu ở núi Luân Hồi , ta đến đây là để nói cho hai người biết một chuyện , hai ngày nữa ta sẽ đến đưa linh hồn Võ Nại đi , hai người chuẩn bị tâm lý đi .

Nói xong Trúc Ly Nương bay đi .

Chuyện gì thế này , sao lại là hai ngày , hai giọt lệ của tôi cứ nổi nhau mà tuôn xuống , tôi chết lặng ôm miệng quỳ thụp xuống khóc nức nở , toàn thân tôi run rẩy , tôi thật sự không muốn tin , nhưng sao từng lời nói của Trúc Ly Nương cứ lảng quảng bên tai tôi .

Võ Nại ngồi xuống ôm lấy tôi rồi nói :

- Nàng đừng khóc , nàng cứ thế này làm sao ta an tâm mà đi được .

Tôi cắn chặt môi , ôm chàng khóc nức nở , hình như tiếng khóc của tôi làm Võ Lạc tỉnh giấc , Võ Lạc chạy ra gọi tôi , tôi cảm nhận được sự lo lắng từ Võ Lạc , tôi cứ khóc mà chẳng nói gì hơn .

7. Chương 7 : Chờ Chàng Về .

Khi tôi bình tâm trở lại là lúc mặt trời đã lên đến đỉnh đầu , tôi nhận ra một điều rằng Võ Nại và Võ Lạc vẫn ở bên cạnh tôi , cả hai không hề di chuyển .

Võ Nại nhìn tôi mỉm cười rồi nói :

- Ta và con đói rồi , nàng mau nấu cơm đi .

Chàng vẫn vui tươi như chưa có chuyện gì xảy ra , nhưng sao tôi cứ nhìn chàng là nước mắt lại rơi xuống .

Chàng chau mày nhìn tôi rồi nói :

- Nàng lại khóc nữa rồi , nàng cứ thế này ta đau lòng lắm .

Chàng lau nước mắt cho tôi , tôi cúi đầu nói :

- Xin lỗi .

Sau đó Võ Lạc lên tiếng :

- Mẹ , đừng khóc nữa nhé .

Tôi nói :

- Ừm .

Tôi đi nấu cơm , ăn xong chàng cùng Võ Lạc lên rừng đốn củi , tôi nắm tay chàng rồi nói :

- Chàng đừng đi .

Tôi nhìn chàng với ánh mắt đầy lo lắng , tôi sợ sẽ có chuyện không hay xảy ra .

Võ Nại nhìn tôi , tay chàng vỗ nhẹ lên vai tôi rồi nói :

- Đừng lo , sẽ ổn mà , ta đi rồi sẽ về , nàng chờ ta nhé .

Tôi do dự nắm lấy tay chàng , chàng hôn lên môi tôi rồi nói :

- Ta hứa với nàng , ta nhất định sẽ trở về sớm .

Tôi từ từ buông tay chàng ra , tôi đưa mắt dõi theo chàng rồi nói :

- Thiếp đợi chàng về .

Chàng quay lại mỉm cười vẫy tay chào tôi , Võ Lạc nói lớn :

- Mẹ an tâm con sẽ bảo vệ cha .

Tôi nhìn theo cho đến khi cả hai đi khuất , việc đồn củi cũng mất một ngày , tôi thật sự rất lo cho chàng .

Tôi ngồi vào bàn suy nghĩ , nhưng đầu óc tôi trống rỗng , tôi không nghĩ ra được gì cả , tôi chấp tay đưa lên mặt , đôi mắt nhắm tít lại , bây giờ tôi chỉ biết cầu xin thần linh phù hộ cho chàng và Võ Lạc bình an trở về .

8. Chương 8 : Đùng Bỏ Thiếp .

Đêm xuống tôi chần trọc không ngủ được , mắt tôi cứ nháy liên tục , một lát sau tôi nghe tiếng tách tách , tôi đứng dậy nhìn ra cửa sổ , trời đang đổ mưa rất to , tôi bồn chồn lo lắng , không biết Võ Nại và Võ Lạc có chỗ để trú mưa không , tôi chợt nhớ có lần Võ Nại nói là có một cái hang đá ở sát vách núi gần khu rừng , chắc là Võ Nại và Võ Lạc đang trú mưa ở đó .

Tôi có vẻ an tâm hơn một chút , bây giờ là canh 3 , tôi không thể nào chợp mắt được , tôi ngồi trên giường khâu lại chiếc áo cho Võ Nại .

Tôi vừa khâu vừa thở dài , tôi nghe tiếng rầm rầm , hình như có cái gì đó sập xuống , tôi đứng dậy bước ra ngoài phòng khách , cửa sổ bị đập , mưa tạt vào trong nhà , tôi chốt cửa sổ lại rồi đi vào trong phòng , có vẻ như ngoài trời gió thổi rất mạnh và mưa cũng rất to , không biết Võ Nại và Võ Lạc có lạnh không , không biết cả hai có ngủ ngon không .

Mãi suy nghĩ nên tôi bị mũi kim đâm phải tay , tôi giật thót đưa ngón tay lên miệng cắn nhẹ , lúc tôi khâu áo xong thì trời cũng đã sáng hẳn , mưa cũng đã tạnh .

Tôi mở toan cánh cửa , đưa mắt nhìn những cây hoa nhỏ xung quanh , chúng bị ngã và chết do trận mưa và gió lớn lúc này , tôi dùng phép đưa chúng trở lại bình thường , sau đó tôi đi cho gà ăn , nấu cơm chờ Võ Nại và Võ Lạc về .

Đang loay hoay ở trong bếp thì tôi nghe thấy tiếng gọi của Võ Lạc :

- Mẹ ơi .

Tôi mừng rỡ vội chạy ra ngoài và nói :

- Võ Nại ...

Tôi khựng lại , toàn thân tôi tê cứng , chuyện gì thế này , Võ Lạc đang dìu Võ Nại , toàn thân chàng bê bết máu .

Chàng ngược mặt nhìn tôi khẽ gọi :

- Vũ ... Vũ .

Chàng khụy xuống đất , Võ Lạc gọi :

- Cha ơi .

Nước mắt tôi chảy xuống , tôi vội chạy đến bên chàng gọi lớn :

- Võ Nại .

Tôi ôm chàng khư khư trong tay , tôi thổn thức nức nở gọi tên chàng :

- Võ Nại ... hu hu ... ức ... ư ... ư .

Võ Lạc vừa khóc vừa nói :

- Cha vì cứu con mà rơi xuống vách núi ... con ... con ...

Lời nói của nó như nghẹn lại , nó cứ khóc mà chẳng nói gì hơn .

Tôi nhìn chàng mà hai dòng lệ vẫn rơi mãi không ngừng , chàng mở mắt nhìn tôi , cánh tay chàng run run chạm nhẹ lên mặt tôi rồi nói :

- Nàng ... đừng khóc ... ta ... không thể ... lo ... cho nàng ... được nữa rồi .

Tôi nức nở ức ử nói :

- Vỹ Nại ... đừng nói nữa ... thiếp xin chàng ... thiếp không thể ... mất chàng .

Tôi truyền linh khí của mình cho chàng , chàng chụp tay tôi lại rồi nói :

- Đừng làm thế ... ta xin nàng ... xin nàng ... đừng vì ta ... mà làm chuyện vô ích .

Tôi biết làm thế chỉ kéo dài thêm một chút thời gian được ở bên chàng nhưng dù chỉ một chút cũng được để tôi được ở bên chàng lâu một chút , tôi khẽ nói :

- Nhưng ... nhưng .

Tôi ghen ngào , không thể nói được gì hơn , hai hàng nước mắt cứ chảy xuống .

Chàng nhìn tôi , nước mắt chàng chảy dài xuống mang tai , chàng khẽ nói :

- Cảm ơn ... nàng ... cảm ơn ... vì đã cho ta ... những giây phút hạnh phúc ... nếu có kiếp sau ... ta muốn ... một lần nữa ... bị ấn ngọc ... nhập vào ... để có thể cùng nàng ... nên nghĩa phu thê ... một lần nữa ... để ta ... chăm sóc nàng ... bảo vệ ... nàng ... ta ... xin ... lỗi ... xin lỗi ...

Mắt chàng nhắm lại , tay chàng rơi xuống đất , nước mắt vẫn chảy dài trên mặt chàng , tôi lay lay vai chàng rồi nói :

- Vỹ Nại ... tỉnh dậy đi chàng ơi ... đừng bỏ thiếp ... thiếp xin chàng ... hu hu hu .

Tôi ôm chàng khóc nức nở , Vỹ Lạc khóc to đến nỗi che lấp đi tiếng khóc của tôi .

9. Chương 9 : Vì Chàng 1000 Năm Tu Luyện Có Đáng Là Gì ?

Sau đó tôi nghe thấy tiếng của Trúc Ly Nương :

- Sớm hơn dự kiến , xin thánh nữ hãy tránh ra , để ta đưa linh hồn Vỹ Nại đi .

Tôi ôm chàng vào lòng , lắc đầu lia lịa rồi nói :

- Không ... xin đừng đưa chàng đi ... Vũ Vũ cầu xin người ... xin hãy cứu lấy chàng ... làm ơn ... hu hu hu ...

Trúc Ly Nương :

- Ta không thể , xin thánh nữ hãy triệu hồi ấn ngọc và trở về cung Duyên Tuyền đi .

Đột nhiên toàn thân Vỹ Nại phát sáng , ấn ngọc rời khỏi người chàng và bay lơ lửng trong không trung , trong đầu tôi chợt nảy sinh ra suy nghĩ , tôi đặt Vỹ Nại xuống rồi nói :

- Hồi Ấn Ngọc Uyên Ương , ta là cung chủ của ngươi , hãy nghe theo lệnh ta , ta muốn một lá chắn bảo vệ mình .

Ấn ngọc đang tay nói :

- Lệnh của cung chủ , ấn ngọc xin nghe theo .

Xung quanh tôi và Vỹ Nại trở nên đỏ rực , tôi nhắm mắt rồi vận khí , quanh quẩn bên tai tôi nghe thấy tiếng của Trúc Ly Nương :

- Thánh nữ ... hãy ngừng lại đi .

Vỹ Lạc gọi tôi :

- Mẹ ơi , mẹ đang làm gì thế ... á ...

Hình như Vỹ Lạc chạm tay vào vòng chần , mặc dù nó ở sát bên cạnh Vỹ Nại , nhưng nó không thể chạm vào lá chần của ấn ngọc .

Người tôi đang phát sáng , tôi há miệng , một viên ngọc màu hồng bay ra , tôi cầm lấy nó cho vào miệng của Vỹ Nại , Trúc Ly Nương nói lớn :

- Thánh nữ không thể vì một người phạm trần mà hủy đi 1000 năm tu luyện , mau ngừng lại đi .

Tôi bỏ ngoài tai những gì Trúc Ly Nương nói , tôi nhìn Vỹ Nại , những vết thương trên người chàng dần dần biến mất , chàng dần dần mở mắt ra nhìn tôi .

Ấn ngọc dần dần thu lại lá chần , Vỹ Lạc ôm lấy tôi và Vỹ Nại , nó vừa khóc vừa nói :

- Cha ... mẹ , hai người làm con lo quá .

Vỹ Nại ngồi dậy nhìn khắp người rồi nói :

- Sao lại như vậy ...

Trúc Ly Nương :

- Có đáng để làm như vậy không .

Tôi nói :

- 1000 năm nay tôi tác hợp cho bao mối nhân duyên , tôi không hề biết tình yêu là gì ... chỉ khi gặp được Vỹ Nại ... tôi mới hiểu được thế nào là tình yêu ... nếu ... được ... tôi muốn cùng Vỹ Nại ... yêu một lần nữa .

Toàn thân tôi mờ nhạt , hai hàng nước mắt vẫn rơi nhẹ xuống đất , Vỹ Nại ôm chầm lấy tôi , chàng giật mình khi vòng tay chàng xuyên qua người tôi , chàng như chết lặng , hai giọt nước mắt chảy xuống mặt chàng , chàng run run nói :

- Vũ Vũ , ta không thể ôm nàng được ... sao lại không thể ôm nàng được thế này .

Tôi nhìn chàng rồi nói :

- Hãy sống luôn cho phần của thiếp nhé ... thiếp yêu chàng ... tạm biệt ...

Tôi tan biến thành hàng nghìn hạt kim tuyến rồi biến mất trong khoảng không .

10. Chương 10 : 10 Năm Trùng Phùng . (full)

Khi tôi tỉnh dậy thì thấy mình đang ở cung Duyên Tuyền , tôi ngồi dậy nhìn xung quanh , hình như tôi vừa trải qua một giấc mơ kì lạ , tôi đi đến nhìn vào cầu thủy tinh , tôi ngạc nhiên khi nhìn thấy Vỹ Nại và Vỹ Lạc , nước mắt tôi lại rơi , tôi đi nhanh ra cổng thì gặp lính canh , họ cản tôi lại .

Trúc Ly Nương hiện thân nói :

- Thánh nữ không thể gặp họ được , chỉ khi trời không sao , không trăng , không mưa , không gió thì thánh nữ mới có thể gặp họ vì thân thể của thánh nữ là do ấn ngọc tạo ra .

Tôi ngỡ ngàng nói :

- Ấn ngọc tạo thân thể mới cho tôi ư .

Trúc Ly Nương :

- Đúng vậy , hãy chờ đi , chỉ 10 ngày thôi , thánh nữ sẽ được gặp họ .

Nói xong Trúc Ly Nương bay đi .

Mười ngày trên trời bằng 10 năm hạ giới , liệu tôi có đợi được không , thật sự tôi rất nhớ chàng và con .

Khoảng cách giữa trời và đất thật xa xôi , tình yêu của tôi giành cho Vũ Nại vẫn không đổi , dù là xa nhau nhưng trái tim tôi vẫn hướng về chàng , lúc nào tôi cũng nhìn chàng và Vũ Lạc qua cầu thủy tinh , chàng và con sống rất hạnh phúc , không biết liệu cả hai có còn nhớ đến tôi không , vì tôi không hề nghe thấy cả hai nhắc đến tôi .

Ngày tôi chờ đợi cuối cùng cũng tới , một ngày không trăng , không sao , không mưa , không gió .

Tôi hạ phàm xuống gõ cửa nhà chàng , tôi nghe tiếng cạch , cánh cửa mở ra kèm theo một giọng nói :

- Ai đó .

Nước mắt tôi cứ rơi mà không thể nói được gì , Vũ Nại đang ở trước mặt tôi , chàng nhìn tôi không chớp mắt rồi nói :

- Nàng ... nàng ... Vũ Vũ .

Tôi ôm miệng khóc nức nở , tôi ước ử gọi chàng :

- Vũ Nại .

Chàng ôm chầm lấy tôi rồi nói :

- Vũ Vũ , đúng là nàng rồi , cảm ơn ông trời ... cảm ơn vì nàng vẫn còn sống .

Nước mắt chàng rơi lã chã , toàn thân chàng đang run lên , tôi ôm lấy chàng nức nở :

- Thiếp ... nhớ ... chàng ... , cứ tưởng chàng ... sẽ quên thiếp ... Vũ Nại ...

Chàng ngắt lời :

- Sao ta có thể quên nàng , ta nhớ nàng , hình bóng của nàng luôn khắc in trong tim ta ... nương tử ta nhớ nàng ...

Cả hai ôm nhau mà khóc , Vũ Lạc chạy ra gọi :

- Cha ơi .

Nó khựng lại khi nhìn thấy tôi , nó chạy đến gọi :

- Mẹ ơi .

Nước mắt cứ chảy dài xuống trên gương mặt của nó .

Thật hạnh phúc khi gia đình ba người chúng tôi đoàn tụ , chỉ có nước mắt rơi xuống để xua đi sự nhớ nhung , tuy chỉ là phút chốc nhưng tôi đã rất hạnh phúc .

Chưa nói với nhau câu gì thì tôi đã biến thành chim uyên ương trống , tôi nhìn chàng rồi nói :

- Thiếp ... thiếp ... phải đi rồi ...

Chàng rơi nước mắt chau mày nhìn tôi rồi nói :

- Đừng đi ... ta ... không muốn nàng đi .

Vũ Lạc :

- Mẹ ơi ... đừng đi ... mười năm rồi con mới được gặp lại mẹ ... xin mẹ đừng đi ...

Vừa nói nó vừa khóc , tôi nhìn cả hai , nước mắt vẫn rơi trong thân xác của một con uyên ương , tôi cất tiếng :

- Nếu không về kịp , thiếp không thể gặp chàng và con nữa .

Vũ Nại nhìn tôi rồi nói :

- Khi nào ... ta mới có thể gặp lại nàng .

Tôi đáp :

- 10 năm , vào một đêm không trăng , không sao , không mưa , không gió ... khi đó thiếp sẽ đến tìm chàng ... đừng quên thiếp nhé ... tướng công .

Tôi cất cánh bay đi , chàng nói lớn :

- Sẽ không quên nàng , không bao giờ quên nàng , nường tử ... ta đợi nàng ... ta yêu nàng ... ta mãi mãi yêu nàng ... nường tử ...

Và cứ 10 năm một lần , tôi hạ phàm để đoàn tụ với chàng và Vũ Lạc , giống như ngưi lang chức nữ xa nhau rồi gặp nhau , họ 1 năm gặp nhau 1 lần vào mùng 7/7 , còn tôi 10 năm mới có thể gặp được nhau , dù vậy tình yêu của chúng tôi vẫn không thay đổi , vẫn kiên trì chờ nhau vẫn yêu nhau như ngày nào .

Chàng và Vũ Lạc không hề già đi vì có linh khí tiên trong người , cả hai đều chờ đợi đến ngày gặp tôi , tương phùng sau 10 năm tôi hóa thành uyên ương bay về trời .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-ngoc-uyen-uong>